

σπάτουλα

σπάτουλα, η, ουσ. [<βενετ. spatola], η σπάτουλα. **1.** η κολακεία: «όταν βλέπει πως υπάρχει περίπτωση να κερδίσει, είναι πρώτος στη σπάτουλα». **2.** το ερωτικό γλείψιμο του γυναικείου αιδοίου, το γλειφομούνι: «η σπάτουλα είναι απ' τα πιο αγαπημένα του σπορ». Από παρομοίωση της γλώσσας με τη λεπτή και πλατιά επιφάνεια της σπάτουλας·

- *κάνω σπάτουλα*, βλ. λ. [σπατουλάρω](#)·

- *πέφτει σπάτουλα*, (ειρωνικά για γυναίκες, ιδίως ηλικιωμένες) που συνηθίζει να μακιγιάρεται πολύ έντονα: «κάθε φορά που πρόκειται να βγει, πέφτει σπάτουλα, γιατί έχει την εντύπωση πως κρύβει τα χρόνια της»·

- *το ρίχνω στη σπάτουλα*, κολακεύω συστηματικά κάποιον: «όταν γνωρίσει κανέναν πλούσιο, το ρίχνει στη σπάτουλα, μέχρι να του πάρει τα λεφτά που του χρειάζονται».

Κέντρο Ελληνικής Γλώσσας